

Sny a probuzení: Gruzie má nového prezidenta. USA rovněž. Kupodivu jedno podmiňuje druhé. Když už není co drancovat, přijde kocovina. Kvůli čemu půjde Big Donald do války? Konec fialové noční můry: Začátek normalizace?

 protiproud.info/sny-a-probuzeni-gruzie-ma-noveho-prezidenta-usa-rovnez-kupodivu-jedno-podminuje-druhe-kdyz-uz-neni-co-drancovat-prijde-kocovina-kvuli-cemu-pujde-big-donald-do-valky-konec-fialove-nocni

Petr Hájek

29. prosince 2024

Politika 29. 12. 2024

Petr Hájek se naladil na veselou notu, protože před Silvestrem to bývá v kraji zvykem – a jen v podtónu vyzývá k maximální bdělosti, protože přicházejí okamžiky, kdy se celé národy budou opět nepochopitelně opíjet vidinou na troskách zpuštělé Říše, zatímco ta nová se na obzoru ještě nerýsuje

Gruzie má nového prezidenta. Je to bývalý slavný fotbalista Michail Kavelašvili, který hrál a žil dostatečně dlouho na Západě, aby jeho současnou dekadentní podobu dobře poznal, a proto je k ní tak kritický. A proto vyhrál volby. A proto ho Západ nenávidí.

Žil tam, byť v pohodlí, které umožňují nemravné platy sportovních hvězd. Ty ovšem alespoň za ty miliony něco odvádějí. Ostatně bylo by stejně nemravné, kdyby astronomické příjmy televizí za reklamy při sportovních přenosech inkasovali pouze majitelé.

Jenže jak potom hodnotit stejně astronomické příjmy politických elit – od Bruselu po Prahu, které odvádějí pouze výrobu neštěstí? Všechny ty „tuplované nuly“ narychlo z daňových zdrojů chlemtají poslední přívaly bezcenných (jen americkými zbraněmi podložených) peněz, jež samy sobě v „parlamentech“ odhlasovávají příjmy, nad nimiž i otrlý rozum zůstává stát.

Petr Hájek

Šéfredaktor Protiproudu. Spisovatel, publicista, zakladatel časopisu Reflex. Od 28.2.2003 do 28.2.2013 byl tiskovým mluvčím a později vicekancléřem prezidenta Václava Klause.

Aby to mohly dělat, současně okrádají ty nejpotřebnější: důchodce, matky samoživitelky a další nikoli vlastní vinou sociálně slabé části společnosti. A ještě tomu říkají „odměny“. Proti nim jsou současní gladiátoři (mystifikačně nazývaní vrcholnými sportovci) ještě morální obři. Jedním z nich je nový gruzínský prezident. Asi se mu splnil sen.

Římský sen

Z bludného kruhu nemravných příjmů totiž, zdá se, není úniku. Jsou charakteristickým znakem rozkládajícího se světa, jenž se železnou zákonitostí opisuje dějiny „posledních dnů“ starého Říma: Chamtivé politické a vojenské elity i tehdy chlemtaly, co ještě bylo možné rozkrást. I když toho bylo stále méně, protože v dobytých koloniích už skoro nebylo co rabovat – a lid se tam začínal stále více bouřit. Ano, je to dnes jako přes kopírák. A nejen v tomto.

V Římě samém už mocní nevěděli, jakou další sexuální zvrhlostí by se ještě mohli „pobavit“. Homosexualita, zženštilí muži převlékající se za opačné pohlaví – to vše už bylo příliš obyčejné. Co takhle brutalita ve spojení

s drogami? Také málo? Tak třeba děti...

Tekla krev, množily se politické intriky a atentáty, republika už existovala jen formálně podle názvu, ale fakticky šlo o upadající monarchii. Armáda byla stále víc demoralizovaná – jak ta v srdci říše, tak ta, která v guberniích silou vymáhala poslušnost (především daňovou). V dále už se ale formovaly úplně jiné síly, které měly brzy tisíciletý všemocný Řím vyvrátit.

Pojďme se poradit!

V pondělí 30. 12. 2024 od 18:00 vysíláme v přímém přenosu pravidelnou poradou šéfredaktora Protiproudu s "tvrdým jádrem" nepodvolených.

Témata určují čtenáři a diváci svými dopisy, otázkami a komentáři jak k aktuálnímu dění, tak k obecnějším otázkám a problémům, jež určují náš (viditelný i neviditelný) svět.

Vysíláme zde

Dlouho je nikdo nebral vážně. Jména těch neznámých „barbarských“ vůdců nikomu nic neříkala. Císař spoléhal na to, že „zastupující vládcí“ v protektorátech jsou dostatečně zkorumpováni, aby nepřipustili žádné povstání. Mýlil se. Byl to konec a začátek dvou epoch. Deset rozdílů s dneškem se najít nepodaří.

Sovětský sen

Ten nový gruzínský prezident, jehož cizokrajné jméno si stejně skoro nikdo nezapamatuje, jako by onen blížící se konec a začátek dvou epoch symbolizoval přímo ukázkově. Také – koho by na Západě donedávna nějaká Gruzie vůbec zajímala? Nevelký prastarý stát na hranici Evropy a Asie patřil do „postsovětského prostoru“ – podobně jako Moldávie, Ázerbájdžán, Arménie a další podobné země, které v lidovém povědomí patří spíše do pohádkových vyprávění. A najednou jsou součástí zpráv a „bojů o demokracii“. Podobně jako před deseti roky nám přece jen daleko bližší – a přesto nekonečně vzdálená – Ukrajina.

Je to totiž ze stejného „kadlubu“. Byl to ostatně Gruzínek jménem Saakašvili, kdo zorganizoval zabijáckou střelbu do demonstrantů na kyjevském Majdanu. Kde se tam vzal? Stejně jako všichni ostatní „špičkové demokracie“. Nejprve v osmdesátých letech odešel z Gruzie (tehdy ještě v rámci SSSR) studovat do Kyjeva. Tady se na místní škole diplomatů poznal čirou náhodou s nějakým Porošenkem. Pak byl „importován“ na Západ, kde prošel dodatečným „školením“, aby se vrátil připraven do vlasti.

Zde vyšplhal po zádech jistého prezidenta Ševarnadzeho (ano, řeč je o Gorbačovově ministru zahraničí Sovětského svazu), jenž už nesnil sovětský sen. Vyškoleného proto jmenoval do pozice šéfa diplomacie. No a ten ho samozřejmě pak zradil – a došplhal na jeho místo. Kdepak, Gruzie je v malém celý obraz sovětského snu převzatého Západem. Komu přesto pořád připadá neznámá, měl by si vybavit jiné gruzínské světově proslulé jméno. I když Visarionovič Džugašvili byl znám spíše pod přezdívkou Stalin.

Pomozte svému zdraví

Daniel Fiala informuje o unikátních novinkách, které právě přivezl z Číny a jež výrazně obohatí rejstřík možností pro prevenci a podporu léčby nejen v případě fatálních nemocí, ale obecně při naší sebeobraně zdraví a životů

NOVÉ SUPERPOTRAVINY A ZÁZRAČNÉ HOUBY SUPRAMEDEX

[Objednávejte zde](#)

Gruzínský sen

A nyní tedy má ta Gruzie nového prezidenta – a dosavadní prezidentka Salome Zurabišviliová (také ji pochopitelně donedávna nikdo neznal, podobně jako jakousi Čaputku) se tváří jako z českých předpřevratových (půvabných) večerníčků známý pan Kotrč, který zasedl

hájovnu. Tuhle Gruzínku narozenou v Paříži a za zmíněného agenta Saakašviliho importovanou coby velvyslankyni z Francie, však už Západ na nový majdan podle všeho nevyužije. Konec snu o Gruzii?

Sice prohlašovala, že své místo neopustí, protože neuznává nově zvolený parlament (do prezidentského postu se vyšplhala po zádech strany Gruzínský sen, jež volby opět vyhrála), ale už bere zpátečku. Na příkaz z Francie se sice nejprve postavila proti svému stvořiteli na zadní (něco jako Jourová proti Babišovi), jenže zvolení Donalda Trumpa prezidentem americkým jí bere vítr z plachet – jako ostatně celému „druhému centru 4. říše“, Bruselu.

Tuto napohled pitoreskní silvestrovskou vyprávěnkou by nepochybně takový Jaroslav Dietl – kdyby ještě žil – dokázal přetavit do báječného televizního seriálu o zradě coby tvůrčí metodě cesty k moci na svobodném a demokratickém Západě. Pro nás je však velmi praktickým příkladem jednoho temného snu, který je zjevně u konce:

Před pětatřiceti lety Západ nabral dech k poslednímu zoufalému skoku před svým zánikem. Série státních převratů v evropské části sovětského bloku sice byla pro drancování (jediný známý způsob, kterým se moderní Západ udržuje při životě) nových teritorií důležitá, ale smysl byl jinde: Pouze velké ruské sousto mohlo vše zachránit. Jenže s příchodem Vladimíra Putina mu uvízlo v krku – a nyní se jím (válkou na Ukrajině) poněkud dusí.

Gruzie a spol. byly posledními pokusy, jak sen o drancování ještě trochu prodloužit. Místní zkorumpované Páté kolony (od Tbilisi a Kyjeva po Bratislavu a Prahu) se sice ještě učenlivě snaží, co to dá, ale už také uvadají. Místo snů je tu cosi nepochopitelného:

Hlavní zdroj (válečnické) energie – zdánlivě nekonečný setrvačnický zločinů, majdanů, barevných revolucí či otevřených invazí – právě dobíhá. V Americe (a ve všech jejích zámořských evropských koloniích – včetně Británie) místo „věčného“ pohádkového snu o „tisíciletém“ bezpracném bohatství je tu holywoodská zápletka v podobě „noční můry“ – Donalda Trumpa.

Napětí se stupňuje. Co dělat?

V rozhovoru Petra Hájka s významnou postavou "hnutí odporu" Markem Obrtem jsme 9. 11. otevřeli novou kapitolu vzájemné pomoci nepodvolených v pořadu Noční hlídka o základních aspektech sebeobranu nás a našich blízkých, protože na stát rozhodně nemůžeme spoléhat - chceme-li v očekávaných krizích přežít.

Vše potřebné naleznete na stránkách Sebeobranu v Protiproudu.

[Otevřít stránky Sebeobranu](#)

Český sen

Ten zatím trousí jen poznámky - převážně skrze svůj rodící se vládní tým. Pokud promluví sám, radostně cení zuby. Opětovně nazval třeba mimořádně odpornou kreaturu v pozici „uchvatitele Kanady“ (jakýsi Trudeau) jen kanadským „guvernérem“. Už předtím mu nabídl (příznačně ironicky) připojení této britské državy (Commonwealth) k USA. Teď nabídku rozvinul o daňovou vějičku pro občany. A chce koupit Grónsko. Dánsko, člen NATO, v důsledku toho okamžitě zvyšuje výdaje na zbrojení, protože (zatím) prodat nechce. Stejně bude muset.

Všeobecně totiž hrozí, že s Trumpovým prezidentstvím bude sovětizovaný svět Západu mít tendenci vrátit se do „normálu“. Ano, ta naše milá a známá „normalizace“. Opět uprostřed permanentní (ale vlastně docela bezpečné) studené války mezi Spojenými státy a Ruskem (tehdy – a možná někdy opět) v hranicích někdejšího Sovětského svazu. Jen k tomu přibude Čína. To bude celá změna.

Proto také jedna z mála autentických Trumpových poznámek (jinak za něj hovoří stále „ti druzí“) směřovala ke společenství BRICS: Jediné, kvůli čemu by prý šel Big Donald do války, by bylo vytvoření nové světové „rezervní měny“ (plně podložené zlatem) – a tedy pád dolaru jako mezinárodního

platidla (podloženého vojenskou silou). Jasně, vždyť v takové chvíli si do dvou týdnů nekoupíte v americké samošce ani mléko. Americký sen stojí jen na vysávání zbytku světa.

Je i tenhle sen u konce? Stěží.

V každém případě však předznamenává konec „fialového“ českého snu. A to dokonce ať podzimní parlamentní volby dopadnou jakkoli (s největší pravděpodobností je ovládne Andrej Babiš s nadpoloviční většinou poslanců a jednobarevnou vládou). Všechny západní sny se totiž „kanalizují“ ve snu o prosperitě na úkor ostatních. V tom ani Donald Trump pochopitelně není výjimkou.

Máme tu smůlu, že jsme do tohoto snění bez vlastního přičinění spadli před pětatřiceti roky právě ve chvíli, kdy se měnilo v onu noční můru. Ale zase máme to štěstí, že – alespoň v nepodvolené části národa – jsme si uchovali jistou bdělost. Bude jí teď čím dál více zapotřebí. Rok, který nás čeká, bude totiž bez „gruzínských snů“. Na to jsme totiž příliš hluboko v NATO.

Ale i tak: Procitnutí těch ostatních (ať zkorumpovaných či prostě morálně zdevastovaných svou hloupostí a snahou konformovat se se sny mocných) může mít otřesný průběh. Agentů typu Saakašviliho je mezi námi stále dost.

Budou nebezpeční. Do Gruzie máme ještě daleko.

A blízko.

7472813001/5500

QR Platba

**Obohatil Vás tento článek?
Chcete, aby Protiproud žil?
Kolik? To je na Vás. Děkujeme.**

**Údaje pro platby ze zahraničí:
IBAN: CZ485500000007472813001 SWIFT: RZBCCZPP**